

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 107.

35te Møde.

Onsdagen den 20de Marts.

(Fortf.)

Simony (fortsat): Derimod tilføies der, at hvis Amtmanden finder Noget at erindre, og Communalbestyrelsen ikke deri er enig, skal Sagen indsendes til den overordnede Autoritet, altsaa nu til Indenrigsministeriet, for der at afgjøres. Ligeledes siges der i § 20, at Amtmanden ikke har at afgjøre Andragender fra Communalbestyrelsen i Sager, vedkommende Kjøbstadens oekonomiske Bestyrelse. Det hedder nemlig, at det samlede Overflag skal indsendes til Amtmanden, som, naar han Intet finder derimod at erindre, tilbagefender det med sin Paategning. Men der er ikke Tale om, at det skal have Amtmændens Approbation. Af disse forskjellige Bestemmelser fremgaaer saaledes tydeligt, at det ingenlunde er Amtmanden, men vedkommende overordnede Autoritet, altsaa nu Indenrigsministeriet, der har at afgjøre slige Sager. Derhos er det af os antaget, at Forslaget under Nr. 2 ogsaa forsaavidt er at foretrække for det under Nr. 3, som det giver en almindelig Regel og derhos er gjældende baade for Kjøbstæderne og for Landet, og derhos tillige for Kjøbenhavn, medens der i Forslaget under Nr. 3 er givet forskjellige Regler for disse 3 forskjellige Steder. Dertil kommer endnu, at efter Udkastet er der dog enkelte Tilfælde, hvori Indenrigsministeriet kommer til at afgjøre Sagen ogsaa for Landets vedkommende. Det er nemlig, naar Sagen vedkommer Communer, der høre under forskellige Amter, og der mellem de forskellige Amter er forskjellig Mening om Sagen. Det forekommer mig derfor, at der ogsaa er Anledning til at tilstaae Landet en saadan Recours til Indenrigsministeriets Afgjørelse og ikke indskrænke det til Kjøbstæderne alene. Med Hensyn til, hvad en aaret Taler har udtalt,

at vedkommende Collegium havde forandret Amtsraadets Beslutninger, navnlig ogsaa hvad Skatteansættelse angaaer, maa jeg tillade mig at bemærke, at efter den Fortolkning, som nu følges med Hensyn til Communalanordningen, afviser Ministeriet alle slige Klager over for høi Skatteansættelse, idet man antager, at det Udtryk i Landcommunalanordningen, at det er Amtmanden, der afgjør slige Sager, er at forståe saaledes, at det er Amtmanden, der selv endelig afgjør Sagen, og at det ikke hører under Ministeriets Afgjørelse.

S. Pedersen: Det er kun nogle faa Ord, jeg skal tillade mig at sige i denne Anledning. Jeg for mit Vedkommende vil rigtignok ønske, at den samme Ret, som er bleven tilstaaet Kjøbstæderne i denne Henseende, at de kunne indbringe Sagerne for Ministeriet, ogsaa maatte blive Landboerne tildeel. Vi ere jo alle Statsborgere, og den Sag, som her er paa Bane, angaaende Stier og Jords Afgivelse til disse, den angaaer jo Landboerne saavel som Kjøbstæderne; den angaaer jo Forhold, som ere eens for dem, og det synes mig da rigtignok, at ogsaa Enhver bør have lige Udgang til at søge sin lovlige Ret gjort gjældende hos den høiere Autoritet. Thi jeg vilde rigtignok meget ønske, at Amtsraadet ikke maatte have denne Myndighed ubetinget i de Sager, som angaa Landboerne. Jeg har nemlig desværre været blandt dem, hvis Skjebne det har været, at maatte føle Trykket af Amtsraadets Myndighed, og jeg vilde derfor meget ønske, at disse Sager maatte kunne indbringes for Ministeriet, ligesaagodt for Bondestandens som for Kjøbstædernes Vedkommende.

Dahl: Det var blot en Berigtigelse, jeg vilde gøre med Hensyn til min tidligere Utring. Jeg blev i dette Dieblik gjort opmærksom paa, at jeg har sagt, at jeg vilde anbefale Nr. 3, men min anbefaling gjaldt naturligvis Nr. 2 til § 3 og ikke Nr. 3.